

N:o 45.

Af Herr G. Bjerkander: Derom, att alla skuldebref, för att vara utsökningsgilde, skola uppvisas för och påtecknas af vederbörande kommunalstyrelse m. m.

Enligt § 21 i instruktion för taxeringsförrättningarne skall «inkomsten af fruktbarande kapital bestämmas till hvad taxeringsmännen på grund af egen känedom samt alla meddelade eller eljest tillgängliga upplysningar anse denna inkomst verkligen vara», m. m. som der finnes föreskrifvet, hvilket dock alltsammans är alldeles otillräckligt för bedömande af den skattskyldiges verkliga tillgångar, om han, såsom ofta torde vara händelsen, vill desamma dölja för att undgå beskattning.

Då emellertid bevillning är stadgad för räntebärande kapitaler, så är det angeläget att dessa uppsökas så noga som möjligt, på det att den ene icke skall undslippa mer än den andre, och detta kan ske endast derigenom, att man ställer så till, att kapitalisten finner för sin egen säkerhet nödvändigt att uppgifva sina kapitaltillgångar. Om det fördenskull stadgades att hvarje skuldförbindelse, för att vara utsökningsgild, måste uppvisas för och påtecknas af någon viss myndighet, så skulle säkerligen hvar och en som innehar sådan, finna mera fördel uti att underkasta sig detta besvär, än att undandraga sig bevillning och riskera större eller mindre del af sina fordringar.

Skulle någon, i följd af personligt förtroende till sin gäldenär, anse denna försigtighetsåtgärd öfverflödig, så borde stadgas böter för uraktlåtenhet att uppvisa skuldförbindelsen.

Genom dessa föreskrifter skulle kapitalerna, åtminstone bättre än nu är fallet, kunna uppletas; men det är lika angeläget att få reda på skulderna, så att dessa må kunna afdragas tillförlitligt, och icke blott med ledning af osäkra uppgifter. Det borde därför stadgas, att den myndighet, som påtecknar skuldsedlarne, skall föra ordentlig journal, upptagande såväl långifvarens som låntagarens namn och hemvist, år och dag då förbindelsen utgafs samt beloppet, och med ledning af dessa anteckningar, lemna vederbörande bevillningsberedningar, så väl i långifvarens som låntagarens hemvist, upplysning om både skulder och fordringar. Denna myndighet vore

sedermåra den mest kompetenta att utfärda tillförlitliga vederhäftighetsbetyg, såsom egande den säkraste kännedom om hvars och ens ställning.

På grund af hvad som nu blifvit anfördt, får jag äran föreslå:

1:o att hvarje skuldförbindelse skall, för att vara utsökningsgild, uppvisas för kommunalstyrelse på landet och stadsfullmäktige i stad, inom den kommun uti hvilken långgifvaren bor, och af dennas ordförande påtecknas, mot en afgift af 25 öre. — Uraktlåtes detta, böte långgifvaren 5 procent af lånesumman, angifvarens ensak. —

2:o att kommunalstyrelse på landet och stadsfullmäktige i stad måtte åligga att föra journal öfver alla påtecknade skuldförbindelser, hvaraderas belopp, låntagares och långgifvares namn och hemvist samt år och dag då de äro utgifna eller transporterade. Denna journal för bevillningsberedningen inom kommunen uppvisa samt till kommunalstyrelserna i de kommuner der låntagarne bo, före den 1 December hvarje år, lemna uppgift på den skuld, hvarföre hvardera inom kommunen häftas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 20 Januari 1869.

G. Bjerkander.